

Erik Jan Harmens,
schrijver en
dichter, legt elke
maand uit waarom
gedichten lezen
gelukkig maakt.

A BIG BANG

er is niet meer nodig dan afstand om ons te zien zoals we zijn
het aangroeien en afsterven van tijdelijke structuren, licht
in het donker in het licht wij groeien in alle richtingen, een woeker

er is niet meer nodig dan afstand om ons te zien: levende fossielen
in steeds dezelfde banen die rekenen op enen en nullen omdat wij
niet tellen, niet snel genoeg om start van finish te onderscheiden

laat staan om thuis te komen. Roodkapje met de zevenmijlslaarzen
haast zich door onderzeese glasvezeldraad een oor aan de andere kant
van de wereld. Een wolf, een grootmoe, een meisje en een jager

dansen samen een binaire chachacha. Ga van het pad schat
het vraagt niet meer dan afstand om ons te zien: een defecte cel
in een sterrenstelherenpan, een interstellaire boodschap van

parasitair lichtgevend mos, synapsen van glasvezel maar dan sneller
neuron aan/ neuron uit, mens aan/ mens uit
mensen als banaal signaal.

Runa Svetlikova

Uit: *Deze zachte witte kamer* (Marmer, 2014)

Alles klopt er
dan ook aan, dit is
zonder enige twijfel poëzie. Er is
sprake van een structuur: elke strofe
heeft drie regels. De interpunctie is romme-
lig, maar dat mag. Er zijn **verwijzingen**, al
meteen bij het begin naar Multatuli (*van de
maan afgezien zijn we allen even groot*), naar een
sprookje, naar de biologie, programmeertaal:
het stikt ervan! Er zijn *alliteraties*: *zien zoals we
zijn, sterrenstelsel en stellair*. Er is klankrijm:
banaal signaal en het prachtig
gevonden *pad schat*, dat een soort
van rijmt op *afstand*.

Dit is het
openingsgedicht uit
de debuutbundel van Runa
Svetlikova. In het eerste gedicht
uit de eerste bundel wil deze
jonge Vlaamse dichter meteen
laten zien wat ze kan.

De regels, die ogen als
codes, zitten vol gevoel; dit is
wat je noemt een **lyrisch
gedicht**. Want wat Svetlikova ons wil
zeggen is dit, en nu komt het. Zoals we dit
gedicht weer zullen vergeten, zal de aarde
– ontstaan uit ‘a big bang’ – uiteindelijk
met een tweede oerknal in stukken
uiteenspatten. Zo zijn wij mensen
vanaf onze geboorte dus reeds
ten dode opgeschreven.

Dat wéten we
natuurlijk wel, maar we
weten het ook weer niét. Het is
alsof onze neuronen soms aan, soms
uit staan, alsof we de **tijdelijkheid**
niet snappen. Want als alles ophoudt in
dit miserabel korte leventje van ons, waarom
bewegen we ons dan in ‘steeds dezelfde
banen’? Waarom blijven we ons bewegen
in ‘tijdelijke structuren’? We moeten
‘van het pad’, begrijpt u
het nu? Van het pad jij,
‘defecte cel’!

**Bij een lyrisch
gedicht valt van
alles te ervaren.
De regels zitten
vol gevoel**